

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

PADAJÍCÍ VODY.

Jar. Vrchlický.

Nad propať jsem stál a v ní to divno
vřelo,
sta proudů ze všech stran se protínalo,
hřmělo,
v tmách, které jako Noc své síť spí-
šaly,
a já zřel proudy v nich, kterak se
chytaly,
a mžkem bledly zas jak diví ruce
bílé,
než v hlubou padly černá a v prázdno
zasušily.

A padaly vždy hloub, bůh ví, kde ztrá-
cely se,
než z bezdnu vyvěřely a nově vracely se
brou divnou v propať, již zvuk jen
nastíhal,
jenž vyplašený pták se v rybách ska-
lu schoval,
by dál v nich stupoval svá zmrzlá
echa
jak démon, jenž svůj ston v Gehenu
stoupat nechá.

Ó byl to šum a huk a vír a bouřný
duot,
jak ten stot hladových by z písně vy-
tělto
a náhle ztlumen jak vzdálených oří-
klusot
pod kotlí rachotem jak zápasil celo,
zde všecko v propať, vír, spád, trysk,
dno, skal kroužba,
a kletby, sténání a jásot, výskot,
tužba.

to vše zde v miliardách se drobných
kapek třásti
v tmě, nad níž světla se jak tygři oří-
blásti...

Jest na omylu člověk ten, kter-
ý myslí, že byl ustanoven vůd-
cem lidu a že má právo rozkazo-
vat i dokonce donucovat k po-
slušnosti i ty, kteří jinak smýšlí,
nežli on sám. Říká se, kolik hlav
— tolik smyslů! A jest to sku-
tečně pravda, neboť třeba to byli
členové jedné rodiny, přece se ná-
zory jejich různí, a jeden každý
si utvoří samostatný úsudek o
věci, vzdor všemu nátlaku z růz-
ných stran. Mnohý však, aby
svým vyjádřením nezpůsobil po-
horšení, raději posudek svůj za-
mlčí. Kdyby bylo více otevře-
ného jednání, více upřímnosti, a
méně sobectví mezi námi, a na
prvém místě, aby každý samostat-
ně přemýšlel a jednal a nepo-
slouchal každého, který se vydá-
vá za vůdce, avšak při tom vliv
špatnou cestu, po které svoje vol-
ky vede. Není nic podlejšího,
jako úkol, popuzení člověka pro-
ti člověku! Jsme všichni stejné
stvoření a žádný z nás nemá prá-
vo jeden druhého podezírat a
šlapati!

Růžena Procházková, Crete, Neb., 3. března 1914. — Čtená
paní Burešová! Nevím, zdali mi
přijmete mezi své dopisovatelky,
vzdor tomu ale přece to zkusím,
těž něco z velké naší zdejší české
osady se čtenářů působení. Jest to-
mu 25 roků, kdy na vybidnutí et.
paní Sadilkové z Wilber jsem se
přidala ke sboru "Hvězda Zápa-
du", č. 28 JČD., ve Wilber. Asi
za pět roků po tom, byla to opět
paní Sadilková, která mne vybi-
dla, abych zkusila též v Crete žít
slo mále Jednoty Českých Dam
založiti. Šlo to tehdy sice poma-
lu, přece ale s pomocí paní Kope-
cké podařilo se nám 15 žen ziska-
ti, které se k nám ochotně přida-
ly a, byvši výsledkem tímto po-
vzbuzena, s chutí psala jsem i
hned do Omahy. Na to pak za-
jela jsem do Wilber, kde usne-
no, že sestry první neděle v břez-
nu z Wilber přijedou do Crete,
aby nový sbor náš do Jednoty u-
vedly. Do té doby měly jsme již
19 nadšených údků, načež i já
jsem požádala sestry z Wilber o
přestupní listinu, tak že nás bylo
celkem dvacet. Nyní tuto neděli
to bylo právě 20 roků, co jsme
založily nový sbor "Květoslava",
č. 64. V upomínku 20-letého
trvání rozhodly se členkyne pa-
vatnou touto událost ve schůzi ne-
dělní oslaviti. Za tím účelem nás
zakládající členkyne porvaly a
nanejšvše milé překvapení nám
připravily. Po ukončení schůze
totiž měly připraveny pěkný pro-
gram, pořádaný a zklamání
a z přednesu milých českých pís-
ní, načež následovala skvělá ho-
stina. A to vše pro nás za-
kladatelky připravily. Za tuto
neodkázanou a přece zase tolik

milou počtu projevují ve jménu
nás všech zakladatelek milým
spolusestrám nejsrdečnější dík a
jsem přesvědčena, až my tu již
nebudeme, že se milé spolusestry
stále budou přičiňovat, aby počet
jejich vzrůstal a volám všem "Na
zdar!" Zde uvádím Feč, kterou
sestra Papíková u významné této
příležitosti ku shromážděným
přednesla:

"Milé sestry!
Pozdraviti Vás dnes jest mně
úkolem milým. — Uloženo mi při-
vítati Vás a od srdce k srdci pro-
mluviti k Vám, což jest mi potě-
šením zvláštním a nelicným.

Přišli jste zajisté — abyste se
v kruhu našem pobavily a záro-
veň, byste nám připomněly onu
významnou chvíli, kdy do svazku
milé Jednoty uvedeny, slibovaly
Jste pracovati vedle vzájemné
podpory, též ku etí národa naše-
ho.

Jest tomu 20 let, co slib onen
Jste složily v ruce české veřej-
nosti a nechej tvrditi, že vykona-
ly jste věni veliké — ale chci ří-
ci, že vše, co jste vykonaly —
konaly vždy tak, jak se na po-
tomcích zuboženého národa žáda-
ti může.

Bylo Vás 20 žen — intelligent-
ních a vážených — což byl dobrý
základ dalšího vzrůstu a pokro-
ku nás všech.

Dnes náš sbor čítá 86 řádných
údků — což jest důkazem, že
Vaše společná práce nezůstává
bez zdárného ovoce.

Kéž by mezi námi vládl mlá-
dejší a upřímný duch — pak
bude každá Češka americká hrda
při vědomí, že rozmožila řady
našich údků!

Tane mi na mysli jedna vážná
otázka. My víme — co za dobu
Vašeho blahodárného trvání Jste
vykonaly — víme, že je to zdárná
práce pečlivých nadšených žen —
kterých svému úkolu s celým srd-
cem a často i sebezapřením se o-
bětovaly.

Tyto věrné matky Jednoty na-
ší však v pokročilejším věku bu-
dou nuceny spoléhati na dorost
nás, by vzal do rukou svých otě-
že dalšího pokroku — aby kve-
tončí kmen pečlivě opatrovaly a
nadále v plném květu udržovaly.

A tu jest ta otázka! Dostojí o-
ny budoucí péstitelky úloze své?
Doufejme, že dostojí...

A protož trváme na tom, že
budoucnost Jednoty Českých
Dam leží v rukou dospívajících
deček českých a že činnost jejich i
v budoucnosti bude působiti bla-
hodárně ku svému rozkvětu a ku
etí jména českého. Na zdar!"

Milé sestry sboru "Květosla-
va", č. 64 JČD., v Crete, Neb.!
Těži i já Vám gratuluji ku 20. vý-
ročí zdárného působení. Všechna
čest budiž vzdána neúnavným
pracovnicím za jejich šlechtnou
snahu. Nechť jest práce Vaše
na dále korunována zdarem. O
ten at se všemožně zase zasadí
naše deery, jež mohou s chloubou
budovati dále na základech,
které jim matky položily! — Sr-
dečné díky sestře pí. R. Prochá-
zkové a sestře Papíkové za laska-
vou vzpomínku. Bude mě těšiti,
když častěji na naši "Ž. H."
vzpomenete. Přeji mnoho zdaru
etěnému sboru! Poř.

**Františka Hendrychová, Gra-
ceville, Mont., dne 24. února '14.**
— Čtená redakce! Odpusťte, že
tak pozdě přicházím s předplat-
ným, neb nám nebylo dříve mož-
no. Do města máme daleko a na
naši zdejší poště poukázky nedo-
staneme, tak že musíme zaslat
papírově peníze a ty ještě ztůžka
dostaneme. Milé čtenářky! Pře-
ji Vám všem mnoho štěstí v to-
mu roce 1914 a dobré nechtě Vás v
něm všechny provázati. Některé
lidé mají 13 za číslo nešťastné a
jiní zase za šťastné, je ale my-
slím, že v každém roce se přihodí
něco dobrého i zlého. My jsme
v minulém roce dostali deery,
tak nevíme, jaké osud bude na
ni čekati. Snad to ale nebude tak
zlé, neb přišla až ke konci roku.
Axi před týdnem jsme zase dosti-
li dopis z Čech, že zemřel mého
manžela synovec 28 roků starý,
na kterého se otec spolehl, že
převzeme hospodářství (ne) je

mu již 71 rok) po 20-letém ne-
moel, což je dosti trapné pro sta-
ré rodiče — i my na ně stále
vzpomínáme. — Co dělá P. dopi-
sovatel od Tobias? Snad nezmrzl,
že přestal docela psát? My vždy
v Pokroku hledáme zprávy z na-
šeho starého domova a ne a ne
je najít. Vy, příteli p. J. Rohla
od Geneva, pište též častěji, neb
rádi čteme Vaše dopisy. Ondyno-
mně povídá starý, že musí dopsat
tomu Josefu Rohlovi, jestli ještě
má nějaká ta kopyta na plemeno,
by mu nějaká odhlídal. Víte, on
by též nějaká potřeboval na tom
homesteadu, neboť zde musí dělat
člověk všecko femeslo. Též něco
o počasí. Snh nám přišel na No-
vý rok a vždy občas případné,
tak že je ho asi na stopu. Dnes,
co toto píši, tak tajně. Zaslám
Vám 2 dollary na Pokrok a za
premiu nám pošlete kalendář Pe-
črkův. Končím s pozdravem na
et. pořadatelku, čtenáře a čtenář-
ky tohoto listu.

Čtená paní! Jen žádný strach z
té třináctky, můj syn jest rozen
13. června v roce 1893 a jest
zdráv a vesel! Malé slečince pře-
ji mnoho štěstí a zdraví, by rost-
la ku radosti rodičů. Budeme se
těšiti na častou Vaši návštěvu
naší Hlídky. Též i já Vám pře-
ji vše dobré v tomto roce! Poř.

A. Kostecká, Arendia, Neb. —
Čtená redakce Pokroku a též et.
paní pořadatelko! Přijmete ode
mne srdečné pozdravení a od-
pusťte, že se také osměluji mezi
Vás, etěné družky, přistoupit,
neb jest to první dopis za mého
živobytí v našem milém Pokroku.
Jak se máte, milované krajan-
ky! Já se mám jen tak, poněvadž
jsem po nemoci a věčně mě trápi
ty nastouzeniny — revmatismus a
nevím, co bych si již měla dělat.
Využívala jsem již všelijakého
thé a co těch pilulek, nic ale k
lepšímu nevede! Když se ustálí
počasí, je ticho a teplo, tak je mi
lépe, jakmile se ale počasí promě-
ní a studený vítr začne fíčet, tak
je mi zase hůře a tak to jde stále
se mnou. Milé krajan-ky, měla
bych tudíž k Vám snažnou pros-
bu, jestli některá víte, čím bych
se oné choroby zbavila, budu
Vám povděčna, když mi laskavě
poradíte. Četla jsem v naší milé
"Hlídkě", že paní Rozalie Vrbo-
vá ráda by věděla, k čemu je za-
ječí sádlo. Dobrá paní, zajisté sá-
dlo je znamenitý prostředek,
když si někdo na příklad zaráží
tríska neb sklo do prstu anebo
hřebík do nohy, jest nejlacinější
a nejlepší. Neb když se něco po-
debrá, tak se tím zajčím sádlem
namaže kousek bílého čistého
plátna a přiloží se to na bolavé
místo a nechá se to zavázané asi
tak půl dne, třeba déle. Násplst
tato z rány vytáhne tríska, sklo,
há a hřebík ven, pak se to vymy-
je čistou teplou vodou a opět za-
váže a je po bolesti. Počasí zde
máme takto dosti hezké, ale ten
severák je studený, tak že si mu-
sí člověk celý obličej zakrýti.
Těži jsme zde slyšeli, že ve čtvr-
tek v Loup City se oběsil starý
pekař. Proto asi ten vítr tak si-
konně foukal. Myslím, že jsem
tímto dopisem snad žádného ne-
urazila o podruhé Vám napíši ví-
ce. To jest, až se mezi Vámi, et.
krajan-ky, blíž seznámím. Za-
tím srdečný pozdrav na všechny
čtenáře a čtenářky Pokroku.

Těži nás velice Vaše návštěva,
čtená paní! Jen přijďte zase br-
zy mezi nás. Brzké uzdravení
přeje Vám — Pař.

Antonie Novotná, Diller, Neb.
— Čtená pořadatelko Ženských
Hlídky! Ačkoliv velmi ráda žu,
přece ještě jsem nepšla. Počasí
přítomné máme zde méně —
snh a bláto! K psaní tohoto do-
pisu přivedla mne jedna paní,
která v jednom ze svých dopisů
zmiňuje se o Bytošských lesích,
které já též dobře znám a nimž
milím oněch devět kilometrů. Dost
jsem se nachodila. Pamatuji se,
jak jednou jsem tamtudy šla s
habečkou do říčan na veselku
zváti, bylo mi tehdy — myslím
asi 8 roků. Když jsem k zmiň-
ným kilometrům přicházely, tak mne
habečka těšila, abych se jen ne-
hala — sama však chudinka měla
těži dosti strachu, neboť jsem jí
já s níst stěhala, ani s níst ne-
mohla. Musila jsem při ní klu-
sem bléžiti, tak že jsem se při tom
ohřála a na to onemocněla, po-
čtyry dní na loži nemocná jsem

vyležela. Jsou to velké, velmi
krásné lesy. A jak to jednoho
potěší, když tak o nich někdy čte.
Jak budu milým paním povědět,
když některá, tam odtud po-
cházející, časem o té krásné čá-
sti milé naší staré vlasti se zmíní.
Přijďte budu již poněkud veselji
psáti. Srdečný pozdrav všem!
Anna Kučerová, Thornburg, Neb. —
Čtená redakce! Přilože-
ný naleznete obnos \$1.60 jako
předplatné na milý nám Pokrok
a za premií zašlete nám semena.
Víme, že potřebujete nutně kaž-
dý obnos na uhažení zajisté vel-
kého vydání, musíme nám ale pro-
minouti, že přece jsme se poně-
kud opozdili, čehož hlavní příči-
nou byla ta minulá 13, která se k
nám při poslední sklizni mačesky
zachovala, neboť jsme neklidili
ani dostatečnou zásobu krmiva.
Měli jsme sice 100 akrů pšenice
oseto, z toho všeho ale pouze 228
bušů jsme namlátili. K tomu ne-
sklidili jsme žádnou, vzdor tomu,
že jsme jí měli 150 akrů nasáze-
né — horké větry jí totiž spálili.
Jest tudíž přáním našim, by se
tento rok lépe pro nás osvědčil.
Takto dosti dobře započal, neboť
dne 22. února nám zde napadl
snh a druhý den bylo opět krás-
né. Matka moje byla by sama již
dopis napsala, jest ale tak nemoc-
ná, že nemůže psát, ba ani číst,
proto když přijde milý nám "Po-
krok", tak mne nabádá, bych jí
vždy Ženskou Hlídku přečetla.
Přijďte pokusím se opět něco ze
zdejšího okolí napsati. Nyní te-
dy končím se srdečným pozdra-
vem na et. pořadatelku a milé
čtenářstvo!

Mladá slečinko! Jest to od Vás
velice chvalitebné, že můžete na-
tínce býti takto nápomoena. Př-
jmete pěkně a proto můžete sama
za matičku psáti, bude nás to
vždy těšiti. Váš etěné matičce
přeji, by se brzy pozdravila.
Poř.

**Mrs. Josie Urbanová, West
Fort Dodge, Ia.** — Čtená redak-
ce, jakož i Vy, milé čtenářky a
čtenáři! Je Vám asi divným, že
můj předěsí dopis byl datován z
Kalifornie a tentokrát, že za-
se piši z lowy. Váš, etěná redak-
ce, tímto dopisem žádám, byste
laskavě změnili moji adresu do
West Fort Dodge, kam jsme se s
mojí sestrou, paní Bulínovou,
rozhodly jeti se na naše bývalé
bydliště podivati, neboť já jsem
tam bydlela 12 let a sestra moje
21 let. Mírně se zde zdržet ně-
kolik měsíců, neboť zde máme
dostí známých sousedů a přátel.
Mimo to jsou zde naše tři sestry
provádány a poblíž města na far-
mě usídleny. Lomského roku při-
jela sem naše staříček, milovaná
matička, ze staré vlasti a to je
právě hlavní příčina, co nás sem
až nejvíce táhlo. Proto jsme v
nejlepší čas krásnou Kalifor-
nií opustily, kde se každý strom
jento měsíce honosí bujným a von-
ným květem, jakož i všechny ostat-
ní květiny. Láska a touha opěť
shledati se s drahou bytostí byla
mocnější nežli všechny krásy ště-
dré zdejší přírody. Jest tomu 26
let, co jsme milovanou naší ma-
tičku neviděly a tak, milé čte-
nářky, ani není k vyspání, jaké
to bylo radostné naše shledání!
Když jsme opouštěly Kalifornii,
tak přelo a měly jsme strach, že
přijedeme do zimy. Jest zde ale
pěkně a boze snhu a při tom je
sucho, tak že automobily nemají
žádného odporu. Psala bych
více, ale to víte, milé čtenářky,
po tak dlouhém se shledání je u-
stavičné co povídat o staré vlas-
ti, kterou jsem v 19 letech opu-
stila.

Přeji Vám všem veselé pohave-
ní a matince obveselení ve Va-
šem kruhu, aby se jí nestýskalo
po starém domově. Pište nám,
jak se zde matince líbí. Poř.

Mary Vaníčková, Clarkson, Neb.
26. února 1914. Čtená paní
pořadatelko a milé čtenářky
"Ženských Hlídky"! — Tak zase při-
cházím, jak se říká s trůskem do
mlýna. Ježto neid tak pilno,
můžeme si tedy vyjítí chvilky na
čerstvý vzduch. Váš je to za-
potřebí, neboť nyní v zimě člověk
ustavičně sedí za kamny. Zvlášt-
ně ženské jsou více zchloustivé,
je-li teplo, tak je nám ale a když
je zima, tu zase hubujeme. Tak
se nám ten svot nějak nezachová.
Nu, jaká pomoc, musíme to ne-
chat, jak totiž svět pokračuje. —

Nyní tedy již máme ten maso-
pust pryč, co však jsem se natě-
šila, že přece půjdu na nějakou
tu veselku, ale ono nie. Ještě do-
brá, že ta párty nějaká byla! —
Dne 6. ledna jsme si vzali na mu-
šku manželé Jos. Jurovi, kteří se
připravovali odstěhovat na svou
novou farmu, proto se jim muselo
pomoci pakovat — ale pardon —
chtěla jsem vlastně říci vynášet,
neboť vše bylo již spakováno. —
Vyneslo se vše, na co se přišlo,
ba i paní Jurové střevice, které
ona potom nemohla najít. Když
ji konečně pověděli, že je má
venku, tak si napřed šla pro stře-
vice a potom teprve pro sklenci-
ce. Vášky ty byly složeny sám
rarášek ví kde. A sklence přece
musely být. Když pak jsme vše
shledali a náležitě se napili, tak
jsem se dala do tance a tančilo se
až do rána! Dne 2. února jsme
si zajeli na manželé J. Vaníčkové,
kde jsme slavili 71. narozeniny
mé drabé matičky. Také zde
jsem se zase pěkně pobavily a po-
těšili. Nejhorším však při tom
je, když se má člověk nejlépe, že
musí domů. Dne 7. února zase
byly párty na manželé Kuderovi,
ale já jsem tam nebyla, neboť
byla velká zima, z čehož jsem
měla strach, že bych zmrzla. Pa-
ní Burešová piše, že podruhé ne-
půjde naproti habičkám, když to-
tiž zeť neobstará více objedná-
vek. Já myslím, že byste nesmě-
ly jíti všechny najednou, neboť
by vás paní Žabková příliš laska-
vě nepřivítala. Již musím pře-
stat, abych nezabrala mnoho mí-
sta a aby také zbylo pro druhé.

Marie Burešová, South Omaha.
Čtená redakce a etěné čtenářky
"Ženských Hlídky," přijmete ode
mne srdečný pozdrav! Milé
družky, to se do té milé "Hlí-
dky" scházíme, co? To jest asi
tím, že nám ten únor tak praží.
Ještě dobře, že nemá takovou
moe jako leden, neb by nás umo-
řil. A tak máme ten masopust
prýč, to si odpocím, než zase
zábavy začnou. Sest týdnů, to je
doba, co? No, máme ale ku pře-
du na každou neděli divadlo a
tak nám nebude tak smutno, do
té doby totiž, než zábavy na no-
vo začnou. Milé čtenářky, jestli
pak se která z Vás pamatujete
na ostatky v Čechách? U nás
vždy v těch dnech bylo veselo! A
tu mě upomínka zanesla tam, kde
jsem mnohých z nás své udáři ve
chvilích veselých a šťastných za-
žily. Pro někoho snad ona vzpo-
mínka nemá žádně ceny, ale je
nás mnoho, že nám siza oči zaleje
při vzpomínce na naše milé, kte-
ré jsme tam zanechali a snad ni-
kdy více s nimi se neshledali. —
Přání naše ale by bylo mnoho-
kráte radostnější, kdybychom se
mohli polibky zlíbat. Pro něko-
ho jest to snad dosti lehké, ale
pro jiného zase úplně nemožné, a-
le doufejme, že se přání naše je-
ště vyplní. A tu tak při té vzpo-
mínce chci vám sdělit, jak jsme u
nás ony dni slavivali. V pondělí
se peklo a smažilo. Koblíhy mu-
sely být, kdyby se byly měly na
vodě smažit. Večer se šlo k zá-
bavě a at to byli mladí nebo sta-
ří, doma žádný nezůstal, neboť
kdo na ostatky hodně tančil, ten
měl naději na pěkný len. V úte-
rý dopoledne chodila maskarada
od domu k domu, zvláště, kde vě-
děli, že něco dostanou, aeb si sa-
ní mohou vzít. Za žida přesto-
jeni hleděti, kde by co mohli do
pytle vstrčiti a ani nedbali, jestli
to bylo maso z kamna, nebo pe-
čené z trouby a k tomu bochluk
chleba. Za to byli domáci pozva-
ni na odpoledne do hospody na
hostinu, kde to potrvalo vždy až
do půl noci. Jeden soused, dosti
zámožný, byl jediným, který se v
ty dni radováněk neshledával. —
Měl totiž kozu, kterou k vůli
zdraví svých dítek držel a již by
byl za nice neprodal. Říkal, že ta-
ková koza není nikde ke koupení.
Se všim se chlubil, při tom ale
byl nejvíc lakomec a za to ho
chtěli trochu potrestat. Na dru-
hém konci vesnice jeho nepřítel
měl kozu, ten ale byl čerý,
kdežto koza toho lakomce byla
zase bílá a černá a to, když chtě-
li kozu proměnit za kozu, museli
kozu celou očerit a kozoví na-
dělati bílé fleky. Ráno žena šla
dopřít kozu, nemohla ale najít
struky. Šla k muži a povídá, že
ta koza nemá struky, aby se šel
podívat. On jí odvětil, že je bílá

žen, že nemá rozum a jde sám ko-
zu ohledávat a tu shledá, že to
není s kozou nějak v pořádku. —
Vyvede ji konečně ven a tu začne
nadvádat, že prý mu kozu ukradli
a kozla za ní nahradili. Hned bě-
žel ku starostovi a tomu sdělil, že
to tak nenechá, a žádal, aby poli-
cajnt šel kozu hledat. Po chvíli
policejnt se vrátí a povídá, že na
druhém konci vesnice soused má
zase kozu místo kozla. Tu staro-
sta nařídí, by oba sousedé s ko-
zou i s kozlem se k němu dostá-
vili. A tu teprve začala maska-
ráda na novo. Lakomec jde ke
koze a hlídá jí a povídá, že je ta-
ková, jako byla jeho, ale tahle je
prý je černá. V tom se podívá
na ruce, které byly černé, což jej
přesvědčilo že je koza načerněná
a hned se dal do souseda a řekl
mu, že mu kozu ukradl a dal mu
za ní kozla. Ten ovšem hned si
bral sousedy za svědky, že ho
nařknul zlodějem a za to, že ho
bude žalovat k vyššímu soudu. —
Pan starosta, který dříve o všem
věděl, měl oba sousedy k tomu, a-
by se smířili. Lakomec zaplatil
pokutu za urážku, jelikož to ne-
mohl dokázat a policejntovi za
vynalezení kozy a byli porovnáni.
Kozu však s chlívkem přestěho-
val blíž stavení, tak aby mu ji
zase neukradli. Druhý rok zase
na ostatky mu kozu i s chlívkem
postavili do prostřed rybníka na
led a ještě kolem do kola led pro-
neklali, tak že byl chlívek s ko-
zou jako na houpačce. Ráno dě-
ti na místo do školy, stály okolo
rybníka a smály se koze, jak be-
čela. Tentokrát lakomý soused
již nenadával, nýbrž pěkně po-
prosil druhé sousedy, by mu po-
mohli kozu s chlívkem dostat, a-
by ho to tolik nestálo jako po pr-
vé. Od té doby se s každým lé-
pe srovnával a byl mezi nimi ta-
ké váženější. Nikdy však se
nedověděli, kdo mu to udělal. —
Milá tato Vítamvsová, nebylo to
šťastného s tím vašim spálením
chleba? Mně se také stalo nestě-
stí, totiž spálil se mně pytlík od
mouky a, jak přišel do ohně, do-
dnes nevím. Desátého ledna, v
sobotu, jsem byla na soukromé
zábavě od D. of H., kde se uvá-
děly úřadnice. Když jsem přišla
domů, až bylo trochu později,
hoch mně povídá, že ráno musí
do práce. Mně se to příliš mnoho
nezamlouvalo tak časně ráno
vstávat, ale musela jsem. Vypra-
vím ho, pak nakrmit drůbež a
krávu a též sama jsem, toť se ví,
že koflíček káfička jsem také vy-
pila, a teď si půjdu ještě hodinku
lehnout. Pro jistotu, kdybych
snad spala déle, přiložila jsem do
kamen, aby to nevyhaslo. Usnula
jsem asi hned, a tu se mně zdálo,
jak hezky hudební hraji, a jak
se nám to tančí. Najednou ale
přestali hrát a já jsem jim chtěla
poručit, aby ještě opakovali. Jak
jsem ale byla překvapena, když
na místo v hospodě, jsem skočila
s postele. Nyní bude asi čas vrátit
oběd, jdu do kuchyně, ale to lek-
nutí — kuchyně plná kouře! Ho-
nem zavřu dveře a co teď? Mu-
sím tam přece, otevřu zase a hle-
dám dveře, vedoucí na venek, a-
le pro kouř jsem je nemohla na-
jít. Ještě minutu a snad bych se
byla zadusila. Vyběhnu, kouř se
valí ven a zima zase do vnitř. Tu
chvilí jela okolo kára — zastaví,
lidé slézají a hledí všichni k nám.
Soused na nás volá, jestli prý u
nás hoří. Odpovím, že ne a jdu
raději zavřít dveře, aby lidé ne-
šli hasit. Trvalo to hodně dlou-
ho, než všechny kouř vyšel ven.
Pátrám, co toho byla příčina a tu
jsem za kamny našla kouseček
pytlíku a provázek byl u toho. —
Tak jsem věděla, že to byl ten
nešťastný pytlík od mouky. My-
slila jsem, že to žádnému v po-
vín, ale když teta Vítamvsová
se pochlubila s tím úlohem, tak
já se zase pochlubím, že se mně
spálil pytlík. Nu, jen když se
nestalo větší neštěstí! Teta to-
žádnému nefekla, ale moje děti,
když vstaly, tak mně pořád říka-
ly, že se něco páli. Mamí, koukni
se, zdá se, jakoby nějaký hadr
shořel. Konečně jsem šla tu mu-
sela říci, aby nás s tím spálením
dali pokoj. Celý den jsme čítali
kouř v domě. A tak, teta, po
druhý si musíme dát lepší pozor
na kamna, když to v nich moc
hoří, je ale a když to zase v nich
nehoře hořet, je také zle. S po-
zdravem na všechny!